

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek

— 2005., II. évf., 2. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntelek titeket a nektek készülő lap hatodik számának megjelenése alkalmából.

Életünkben, ha meglátogat a betegség, előbb kétségbeesünk, majd lázadozunk, keressük a miértekre a választ, ahelyett, hogy a hogyant kutatnánk. Hogyan változtathatnánk értéké a szenvedésünket? Majd egy kicsit megnyugszunk, és aztán minden kezdődik előlről.

Az elmúlt időben példát láttunk arra, hogyan viseljük szenvedéseinket. A nagy pápa, II. János Pál egész élete a nyilvánosság előtt zajlott. Ugyanígy földi életének utolsó időszak is, szenvedéseivel együtt. Nem lázadozott, nem bújt el a világ elől, hogy ne lássa senki, a betegség mennyire megviselte testét, hanem Isten akaratát elfogadva, mindannyiunk számára példát mutatott. Az utolsó üzenetei között ezt is mondta: „Krisztus is vitte a keresztet, én sem tehetek mást.” Sőt, ez örömmel töltötte el: „Legyetek derűsek, mert én is az vagyok.”

Hogyan vált értéké az ő szenvedése számunkra? Úgy, hogy megmutatta, a betegség megtörheti a testet, de ha elég erős bennünk a hit és Isten akaratát elfogadva szenvedünk, a lélek megerősödik. A világon az emberek milliói imádkoztak vele és érte. Lelki vezetője lett sok millió szenvedőnek, mert példájával sok embert vezetett Istenhez.

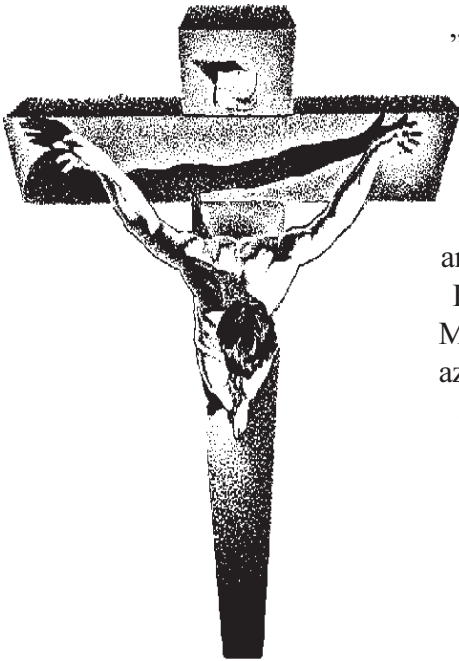
A betegség, a szenvedés soha nem hiábavaló. Ha Istennek ajánljuk, és a nehéz időszakokban Jézus értünk vállalt szenvedésére gondolunk, kegyelmi idővé válhat a magunk és embertársaink javára.

Isten szeretetében bízva sok kegyelmet kívánok:

*Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó*

„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok, és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok, és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.”

Mt. 11, 28-30

„Mivel Krisztus keresztje a szeretet és megváltás jele, nem kell meglepődjete azon, hogy minden igazi szeretet áldozatot követel.

Ne féljete tehát akkor, amikor a szeretet áldozatot kíván! Ne féljete Krisztus keresztjétől! A kereszt az Élet Fája. Minden öröm és minden béke forrása. Ez volt az egyetlen mód Jézus számára, hogy eljusson a feltámadásra és a győzelemre. Az egyetlen mód számunkra is, hogy részt vegyünk az Ő életében most és mindörökké.”

*Részlet II: János Pál pápa
aucklandi beszédéből*

Az **Eukarisztia Évében** teljes bűcsút nyerhetnek a beteg vagy ágyhoz kötött hívek, ha elhatározzák, hogy amint lehet, eleget tesznek a három feltételnek: szentgyónás, szentáldozás, ima a Szentatya szándékára. Ha valaki ezt sem tudja megtenni, úgy is elnyerheti a teljes bűcsút, ha csatlakozik azokhoz, akik ezt meg tudják tenni, betegségét és szenvedését Istennek ajánlja, és elhatározza, hogy amint teheti, eleget tesz a három feltételnek.

Jöjj, Szentlélek!

Uram, Jézusom!

Te láttad tanítványaid elesettségét, s előre tudtál
a mi lelki kínládásainkról is.

Ezért mondtad még Pünkösöd előtt:

„Vegyétek a Szentlelket!”

Uram!

Nap, mint nap megrohannak a gondok, néha úgy érzem, legyűrnék...

De föltekintek Keresztedre, belekapaszodom minden erőmmel,
s kiöntöm előtted szívem keserveit.

Jézusom!

Szinte látom szelíd mosolyod, melytől eltűnik kicsinyhitűségem,
melytől új erő árad felém: a Lélek ereje.

Felkínárod a bölcsesség lelkét, az értelem lelkét, a tanács lelkét, az
erősség lelkét, a tudomány lelkét, a jámborság lelkét, az Úr félelmének
lelkét, hogy ne rettegjek, mert az Erő győzni fog; csak hagyatkozzam
Rád – Rá.

Uram, Jézusom!

Kiüresítem szívemet minden zaklatottságtól, hogy Szentlelked egyesítő
ereje összeköthesse azt a Te Szíved szeretetével. Ámen

(Faághy Richárd: Az öregkor reménysége)

Rövid fohások:

Uram, ha akarsz, meggyógyíthatsz engem!

*

Szűz Mária, Jézus Anyja, légy közbenjáróm Szent Fiadnál!

*

Jézus szentséges Szíve, bízom benned!

*

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!

A látogatás

Egy fiatalember minden nap délben bekukkantott a templom ajtaján, és pár másodperccel később már ment is tovább.

Kockás inget viselt és szakadt farmert, mint a többi korabeli fiatal.

Papírzacskóban hozta az ebédre szánt zsömléjét. A plébános gyanakvóan nézte, hogy miért jött.

- Imádkozni jövök - válaszolta a fiatalember.

- Imádkozni... Hogy tudsz ilyen gyorsan imádkozni?

- Hát... minden nap benézek a templomba, és annyit mondok: „Jézus, Józsi vagyok”, aztán elmegyek. Rövid imádság, de remélem az Úr meghallgat.

Néhány nap múlva egy munkahelyi baleset következtében a fiatalembert fájdalmas törésekkel szállították kórházba.

Többen voltak egy szobában. Érkezése teljesen átalakította az osztályt.

Nemsokára az ő szobája lett a folyosó összes betegének találkozóhelye.

Idősek és fiatalok ültek az ágya mellett, és ő mindenkire rámosolygott, mindenkihez volt egy kedves szava.

A plébános is eljött meglátogatni, és egy nővér kíséretében odament a fiatalember ágyához.

- Azt mondták, hogy nagyon össze vagy törve, mégis vigaszt nyújtasz a többiek számára. Hogy vagy képes erre?

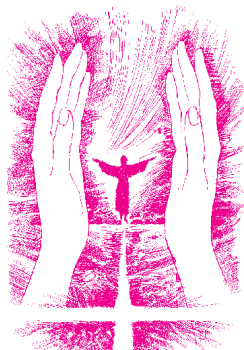
- Annak köszönhetem ezt, aki minden nap délben eljön hozzám.

Az ápolónő félbeszakította:

- De hisz délben soha nem jön senki!

- Ó, dehogyanem. Minden nap eljön, benéz az ajtón, és azt mondja; Józsi, Jézus vagyok, és elmegy.

(Részlet Bruno Ferrero: *Olykor elég egy napsugár* című könyvéből)

„Titeket, kedves betegek, támogasson az Úr, hogy belső lelki békével tudjátok elfogadni a szenvedés súlyát”.

XVI. Benedek pápa